

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, De Oratione
Mentali Et Mysteriorvm Vitae D.N. Iesv Christi &
benedictae Matris eius meditatione**

Arias, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XXI. De petitione horu[m] mysteriorum considerationi adhibenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48934)

CAP. XXI.

*De petitione, & quomodo & quando
eadem in horum mysteriorum con-
sideratione adhibenda.*

CV M de sanctis quos è sacro-
rum horum mysteriorum cõ-
sideratione haurire debemus
affectibus egerimus: & cum petiti-
o una sit partium orationis, visum est,
& de eadem breuiter agere, & de-
clarare, num præter petitionem,
quam in principio & fine cuiusque
mysterij facimus, & dum orationem
Dominicam & salutationem Ange-
licam recitamus, aliquid aliud quã-
do hæc mysteria meditamur hoc tẽ-
pore petere oporteat. Dico ergo,
præcipuum quod in horum myste-
riorum consideratione spectamus,
non esse, petere, (quod est intelle-
ctus operatio) sed ad sanctum ali-
quem affectum, verbi causa, amorẽ
diuinum, gratitudinem, aut alium
quempiam eorum quos descripsi-
mus moueri, quæ sunt operationes

voluntatis, & primariarum in quibus perfectio Christiana consistit virtutum actus. Atque hoc potius est quid recipere quam petere. nam affectus excellentissima sunt dona. Cùm ergo in meditatione voluntas sancto aliquo horum affectuum excitatur, certissimum est, insignis nos à Deo beneficium consequi. Hæc autem affectus primaria sunt orationis pars, loquendo scilicet de oratione in lata significatione, in quantum quatuor illas partes, quarum S. Paulus meminit, comprehenditur, orationem, obsecrationem, gratiarum actionem, & postulationem. Atque hæc singulariter orationis nomine intelligimus, dum pro aliqua harum quatuor partium accipitur, & à petitione distinguitur. Scilicet enim dicitur oratio ascensio & elevatio animæ ac mentis in Deum, quamvis intellectu fiat & considerando, magis tamen principaliter voluntate & amando, & alio se affectu excitando, qui ad Deum illum sustollat, peragitur. Verùm et si medita-

1. Tim. 2.

Quid proprie oratio, ut distinguitur à petitione.

D. Thom. 2. 2. q. 83. a. 17.

ditatio primariè, ad petendum non
 instituitur, ipsam tamen omitten-
 dum non est: primò scilicet circa ini-
 tium (vti dictum est) petendo à Deo,
 vt sanctos hosce nobis affectus, quos
 è meditatione eruere volumus, con-
 cedat: dein vbi nos excitatos videri-
 mus, & affectus ad virtutis alicuius
 desiderium inflammatus sit, tunc in-
 teriori illo desiderio, verbum nullū
 proferendo, hanc à Deo virtutem
 petere possumus. Tum quoq; oportu-
 num & vtile fuerit, ea quæ ad bo-
 num Ecclesiæ & proximi, pro quo
 caritas suadet, vt oremus, spectant
 petere. Atque hic inter ceteros ex-
 cellentissimus est meditationis fru-
 ctus, eò quòd petitio, quando deuo-
 tionis abest affectus & ardor, frigi-
 dè, & repidè fieri solet: at vbi san-
 ctis anima affectibus incensa est, fer-
 uenti eandem desiderio peragit, &
 illo virtutes & dona, quæ sibi desi-
 derat, à Deo postulat. Tum verò pe-
 titio est ad obtinendum efficacior:
 præcipuum enim quod Deus spe-
 ctat, ipse est affectus & desiderium,

Initio me-
 ditatio-
 nis adhi-
 benda pe-
 titio est,
 & in fine.
 Dionys.
 Carthusi.
 1. de con-
 temp. c. 48

Et cum
 flammam
 boni affe-
 ctus sen-
 timus.

quo quid ab ipso petimus: & quoniam optimum ad petendum tempus est, quando Deus inspirat, quae petenda sunt, & petendi in nobis affectum excitat. Possumus item eandem petitionem adhibere, quando in mysterij consideratione voluntatem frigidam, nec vlllo trahi affectu videmus: tum quippe desiderio affectuoso petere possumus, ut sanctum nobis Deus affectum quem desideramus (cum eius sit donum) concedat, ut quae ipse voluntatem nostram excitet, cum ipse solus plenum eiusdem dominium habeat. Ac tum etiam hoc affectu facta petitio multum iuuat, quo scilicet agnoscat homo sanctum illum quem sperat affectu à seipso se non habere nec habere posse, sed à Deo à quo petit, illum prouenire debere. Hæc autem humilitas magis animam ad Dei donum recipiendum disponit.

Sed cum filiali hoc faciendū fiducia.

Quando autem hoc modo interiori desiderio à Deo quid petendum confidenti & filiali id fiat animo oportet, non secus quàm si à Patre benigne

nigilissimo, qui benignè petentem
 audiat, & libentiùs dare quàm pe-
 tens accipere illud velit, id postu-
 let. Cogitet quoque, ad excitandam
 illam fiduciam, & corde confidenti
 petendum, quidquid à Deo petit,
 hoc ipsum nobis Christum Domi-
 num Passionis suæ pretio comparas-
 se ac promeruisse. nam in hac the-
 saurus & infinitum bonum consistit;
 qui non modò nobis peccatorum
 veniam, (modò poenitentiam pro
 iisdem agamus) & gloriam, (modò
 rectè viuamus, & ipsum imitemur)
 promeruit; sed & ipsam peccatorum
 contritionem, & quæ ad eandem ha-
 bendam opus sunt, omnes bonos &
 sanctos virtutum affectus, omnia
 earundem opera & exercitia, omne
 lumen & robur, gratiam & auxilia
 supernaturalia, quæ ad virtutes ob-
 tinendas, exercendas, & in ijs perfe-
 verandum & Christum imitandum
 necessaria vtiliaque sunt compara-
 uit. Omnia nobis Christus iam pro-
 meruit: quare vt nobis illa conce-
 dat, nihil requiritur amplius, quàm
 vt ipso

D. Thom
 1.2. q. 114.
 4.6. p. 3 q.
 62. ar. 3.
 & de ve-
 ritate q.
 29. a. 7.
Vega in
conc. Triid.
 lib. 4 c. 4
 5. & 6.

vt ipso iuuante, nos vt oportet
eadem accipiēda disponamus: quod
agimus, dum hæc mysteria medita-
mur, tunc enim disponimus nos
accipiēda, quæ nobis Christus pro-
meruit .. id ipsum quoque agimus
quando quid petimus: nam deside-
rare & petere donum magna est
ipsum obtinendum dispositio.

Alias nō
Petitioni
vacandū;
sed.

*In constituto
Monastic.*
6.2.

Hoc porrò quod dixi in oratione
mentali nihil esse petendum, sed
sanctum amoris, gratitudinis, ho-
militatis, affectum ceterosque exer-
cendos, etiam consulit S. Basilianus
his verbis: Duo orandi modi sunt: v-
nus vt glorificetur Deus, ipsum be-
mando, & gratias beneficiorum eius
recordatione agendo, homo vero
è contra se humiliet culpas suas &
miserias in mentem reuocans, alter
vt quid à Deo petatur. Proinde
quando te ad orandum dabis, inquit,
petendo nolis occupari, sed Dei
maiestatem eiusque beneficia &
mysteria considera, vt ita ad ipsum
amandum glorificandumque excite-
ris: item delicta tua volue, quæ pro-
fecto

fecto plura sunt, quàm putes. Perpende etiam pœnas quas pro peccatis meritus es, atque ex hac consideratione te ipsum humiliare & despicere velut quid inutile, disce. quæ vbi compleris, quæ tibi vtilia fuerint petas licet. Hæc Magni Basilij sententia: qua docet, præcipuum quod in oratione mentali prætendimus, quodque exercendum est, esse affectum amoris, gratitudinis, humilitatis & aliorum similium, quos exposuimus, ex attenda perfectionum, operum, ac mysteriorum diuinorum consideratione excitationem. Postquam autem anima sanctis his affectibus mota fuerit, & potissimum orationis tempus ijs impenderit, ad tempus Deum oret, vt quibus ipsa opus habet concedat, & sanctos Patronos velut Mediatore, hæc vt à Deo sibi obtineant, interponat.

In Mediatione excitandi affectus.

Hæc autem animæ, quando motam se & excitatam ex cordis affectu sentiet, à Deo petenda sunt, vt scilicet sanctæ fidei in se donum augeat & perficiat, speciale sibi lumen dando, quo

Quæ petenda. Vbi petendū.

258 FRANC. ARIAS CAP. XI
do, quo maiori cum firmitate & caritate res fidei, earumque rationes & fundamenta percipiat & pertractet: ut in se feruorē caritatis augeat, quo se totam occupet & incendat omnemque amorem proprium & ordinatum consumat ac destruat: ut inuicem uinam item augeat gratiam, quod si fiat gratior, maiori que robore & efficacia operetur que sanctum eius cultum concernunt: perficiat in se ipsam Spiritus S. dona, ut perfectior in omnibus moueatur, & à Spiritu regatur: det sanctum filialem reverentiam, simul & profundam humilitatem, qua diuina dona conseruet, obedientiam perfectam, qua totaliter sanctissimæ se eius voluntati subiciat; denique Deum Patrem perfectam sibi vitæ passionisque Christi Domini, Filij sui uigentem imitationem concedat, ut illi imitatus, in quantum humana permittat imbecillitas, conformis, & in beatitudine etiam similis inueniatur.